

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania M. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

o prawo do renty w związku z chorobą zawodową, wysokość emerytury,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 20  
listopada 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża odwołującego się kosztami zastępstwa  
procesowego organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. przyznaje radcy prawnemu J. K. od Skarbu Państwa - Sądu  
Apelacyjnego w (...) kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych  
powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu  
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 lutego 2017 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił  
apelację M. R. (wnioskodawca) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 20  
czerwca 2016 r., VII U (...), którym to wyrokiem Sąd Okręgowy rozstrzygnął o  
odwołaniach wnioskodawcy, wnoszonych w stosunku do decyzji o prawo do renty z  
tytułu niezdolności do pracy i wysokość emerytury, wydanych przez Zakład  
Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. (organ rentowy).

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w części obejmującej oddalenie apelacji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnie do rozpoznania został oparty o przesłankę występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie, czy rozpoznanie sprawy z naruszeniem art. 50 § 3 pkt 2 k.p.c., polegającym na wydaniu przez Sąd w składzie jednego sędziego wyroku, mimo że wcześniej nie rozpoznano ponownego wniosku o wyłączenie tego sędziego, złożonego na podstawie art. 49 k.p.c., należy uznać za rozpoznanie sprawy przez sędziego wyłączonego z mocy ustawy, co stosownie do treści art. 379 pkt 4 k.p.c. skutkuje nieważnością postępowania?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawcy organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, LEX nr 2312016). W przedmiotowej sprawie nie można uznać, iż ta przesłanka przesądu została spełniona, gdyż problem powołany przez wnioskodawcę był już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w wyroku z 25 listopada 2015 r., II CSK 752/14 (LEX nr 1943239), wskazał wprost, iż rozpoznanie sprawy przez sędziego, co do którego wniosek o wyłączenie oparty na art. 49 k.p.c. nie został w ogóle rozpoznany, nie oznacza, że należy uznać, iż sprawa ta została rozpoznana przez sędziego wyłączonego z mocy ustawy. Dalej Sąd Najwyższy wskazał, iż nie powoduje nieważności postępowania udział w rozpoznaniu sprawy sędziego wyłączonego na mocy postanowienia sądu zgodnie z art. 49 k.p.c., ani sędziego wobec którego wniosek o wyłączenie nie został rozpoznany. W takich sytuacjach działanie sędziego polegające na dokonaniu czynności innych niż niecierpiące

zwłoki stanowi uchybienie procesowe, które może mieć wpływ na wynik sprawy. Wykazanie takiej zależności staje się możliwe wtedy, gdy wniosek o wyłączenie sędziego okaże się uzasadniony. Gdy wniosek taki w ogóle nie został rozpoznany, oceny w tym zakresie należy dokonywać przy uwzględnieniu konkretnych okoliczności.

Przenosząc powyższe twierdzenia na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż zamknięcie rozprawy mimo nierozpoznania ponownego – co należy wyraźnie podkreślić - wniosku o wyłączenie sędziego przewodniczącego nie stanowiło naruszenia skutkującego nieważnością postępowania. Świadczy o tym nie tylko oparcie wniosku na tożsamyh okolicznościach co wcześniejsze wnioski, podlegające odrzuceniu na mocy art. 53<sup>1</sup> k.p.c., ale również fakt, iż wnioskodawca w toku całego postępowania złożył aż 638 wniosków o wyłączenie wszystkich sędziów w obszarze działania całej apelacji [...], a ostatecznie sformułował także wniosek o wyłączenie wszystkich sędziów w Polsce, z których to wniosków żaden nie został pozytywnie rozpatrzony. Powyższe okoliczności faktyczne świadczą o tym, iż działanie wnioskodawcy należy uznać za nadużycie praw procesowych (art. 3 k.p.c.), które nie zasługuje na ochronę w postępowaniu kasacyjnym.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.